

Prejudiciële vragen

- 1) Is ook sprake van technische bepaaldheid die bescherming uitsluit in de zin van artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad van 12 december 2001 betreffende gemeenschapsmodellen ⁽¹⁾, wanneer de uitwerking van de vormgeving niet van belang is voor het design van het product, maar de (technische) functionaliteit de enige factor is die het design bepaalt?
- 2) Voor het geval dat het Hof de eerste vraag bevestigend beantwoordt: Vanuit welk oogpunt moet worden beoordeeld of de afzonderlijke ontwerpkenmerken van een product alleen op basis van overwegingen inzake functionaliteit zijn gekozen? Moet worden uitgegaan van een „objectieve waarnemer” en zo ja, hoe moet deze worden omschreven?

⁽¹⁾ PB L 3, blz. 1.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesarbeitsgericht (Duitsland) op
27 juli 2016 — Vera Egenberger/Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.**

(Zaak C-414/16)

(2016/C 419/36)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesarbeitsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Vera Egenberger

Verwerende partij: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 4, lid 2, van richtlijn 2000/78/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een werkgever zoals de verweerder in de onderhavige zaak — respectievelijk de kerk namens hem — zelf bindend kan bepalen of een bepaalde godsdienst van een sollicitant wegens de aard van de activiteit of de context waarin zij wordt uitgevoerd, een wezenlijk, legitiem en gerechtvaardigd beroepsvereiste vormt gezien de grondslag van die werkgever/kerk?
- 2) Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt, moet dan een bepaling van nationaal recht — zoals in casu § 9, lid 1, eerste streepje, AGG (Allgemeines Gleichbehandlungsgesetz, Duitse algemene wet inzake gelijke behandeling) — krachtens welke een verschil in behandeling op grond van godsdienst bij de tewerkstelling door godsdienstige gemeenschappen en de daaronder ressorterende instellingen ook toelaatbaar is wanneer een bepaalde godsdienst, gelet op het gevoel van eigen identiteit van die godsdienstige gemeenschap en met het oog op haar zelfbeschikkingsrecht, een gerechtvaardigd beroepsvereiste vormt, in een geding zoals het onderhavige buiten toepassing blijven?

- 3) Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt, welke vereisten moeten dan worden gesteld, als wezenlijk, legitiem en gerechtvaardigd beroepsvereiste, aan de aard van de activiteiten of de context waarin zij worden uitgevoerd, gezien de grondslag van de organisatie, overeenkomstig artikel 4, lid 2, van richtlijn 2000/78/EG?

(¹) Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep, PB L 303, blz. 16.

Hogere voorziening ingesteld op 28 juli 2016 door mobile.de GmbH, voorheen mobile.international GmbH, tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 12 mei 2016 in de gevoegde zaken T-322/14 en T-325/14, mobile.international/EUIPO — Rezon

(Zaak C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: mobile.de GmbH, voorheen mobile.international GmbH (vertegenwoordiger: T. Lührig, Rechtsanwalt)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie, Rezon OOD

Conclusies

- vernietiging van het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 12 mei 2016 in de gevoegde zaken T-322/14 en T-325/14, en
- verwijzing van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het bestreden arrest levert schending op van artikel 57, lid 2, van verordening nr. 207/2009 (¹) junctis de regels 22, lid 2, en 40, lid 6, van de uitvoeringsverordening (²), doordat in strijd met de algemeen aanvaarde uitleggingsbeginselen van de rechtsmethodologie het vaste begrip „bewijs van het gebruik” in artikel 57, lid 2, van verordening nr. 207/2009 anders wordt uitgelegd dan in de regels 22, lid 2, en 40, lid 6, van de uitvoeringsverordening. De verschillende uitlegging van één en hetzelfde begrip in verordening nr. 207/2009 en in de uitvoeringsverordening valt niet te verzoenen met het beginsel van rechtszekerheid en -duidelijkheid. Bovendien heeft het Gerecht buiten beschouwing gelaten dat het overeenkomstig de regels 40, lid 6, en 22, lid 2, van de uitvoeringsverordening in een procedure tot vervallenverklaring niet is toegestaan het bewijs van het gebruik buiten de gestelde termijn te leveren en dat het EUIPO dienaangaande niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Artikel 57, lid 1, van verordening nr. 207/2009 is niet van toepassing en evenmin heeft het EUIPO deze bepaling toegepast, zodat deze bepaling niet kan dienen ter onderbouwing van de beslissing van de kamer van beroep en de uitspraak van het Gerecht.

Het bestreden arrest levert bovendien schending op van artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 doordat het Gerecht ten onrechte ervan is uitgegaan dat artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 van toepassing was ook al verzetten de regels 40, lid 6, en 22, lid 2, van de uitvoeringsverordening zich in een nietigheidsprocedure daartegen gelet op de systematische uitlegging van regel 50, lid 1, derde alinea, van de uitvoeringsverordening.

Voorts was niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 aangezien de interveniërende partij in de loop van de procedure geen rechtmatige reden heeft aangevoerd waarom de reeds van bij de aanvang van de procedure voor haar beschikbare facturen buiten de gestelde termijn zijn overgelegd. Derhalve heeft het Gerecht artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 onjuist toegepast doordat het stadium waarin de procedure was beland, en de daarmee verbonden omstandigheden reeds uitsloten dat rekening werd gehouden met buiten de gestelde termijn overgelegde bewijselementen. Voor het overige heeft het Gerecht de feiten onjuist opgevat doordat het de feitelijke achtergrond inhoudelijk onjuist heeft voorgesteld, zodat het bij de in het stadium van het beroep overgelegde facturen niet ging om „aanvullende” of „verduidelijkende” bewijselementen.

Het Gerecht heeft de auditieve noch de begripsmatige verschillen van de daadwerkelijk gebruikte tekens onderzocht en het heeft zich in het geheel niet gebaseerd op de totaalindruk, doch enkel op de afzonderlijke elementen, zodat artikel 15, lid 1, onder a), van verordening nr. 207/2009 onjuist is toegepast.